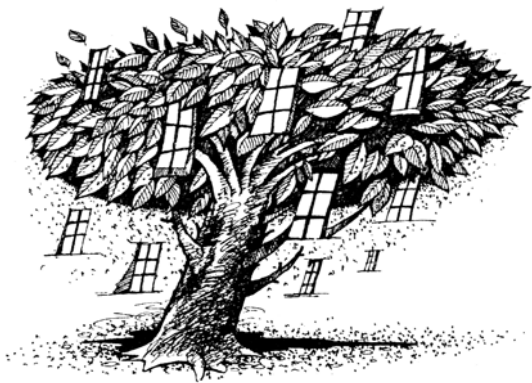

СКАРБИ: МОЛОДІЖНА СЕРІЯ

*Присвячується
доньці Наталці
та її друзів пінчерів Чіпу*

Автор

Г а л и н а М а л и к

Злочинці з паралельного світу

Фантастичні повісті

*Для дітей
середнього та старшого
шкільного віку*

*Художник
Сергій Храпов*

КИЇВ • ЗНАННЯ

Злочинці з паралельного світу

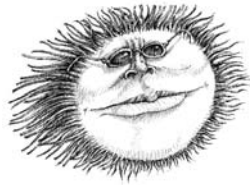
...і нема над твариною вищості людям...

*Хто те знає, чи дух людських синів
підіймається вгору,
і чи спускається вділ до землі
дух скотини?*

Книга Еклезіястова: 3 (19, 21)

Три прибульці

Розділ 1

Надворі лив дощ.

Уже зовсім мокрий, безпритульний пес Рекс нарешті знайшов не закладене цеглою вікно підвалу. Він протиснувся у вузький отвір. У підвалі було темно.

“Мабуть, бліх повно... — подумав Рекс і обтрусився. — Зате хоч тепло”.

Очі звикли до темряви. Рекс почав шукати місце, де б можна було лягти і трохи поспати.

Уже другий день йому не щастило.

Вчора якийсь хлопчисько боляче поцілив йому каменем у голову. Від сирості нила скалічена нога. Її ще влітку переїхав якийсь “крутяк” на “Мерседесі”. І з позавчора йому нічого не вдалося знайти на смітниках.

“Невже люди перестали їсти м’ясо?” — сумно думав Рекс, вмощуючись на якомусь дранті в кутку підвалу.

Рекс почав було дрімати, як раптом йому вчувся шерех. Пес різко підняв голову — на нього дивилися блискучі очі.

Шерсть на Рексовому загривку найжачилася, і він загарчав.

Навпроти нього сиділи три пси — такі ж чорні, волохаті, великі, як і він сам. Різниця була лише в тому, що Рекс був брудний та худий, а вони — чистенькі та вгодовані.

— Здоров! — мовив середній пес.

Рекс пробурчав у відповідь щось нерозбірливе.

— Мене звати Пол, — продовжив незнайомиць. І, кивнувши спочатку праворуч, а потім ліворуч, сказав: — А їх — Тер і Гейст. Ми — з паралельного світу.

— Ххр-р-р, — спробував прочистити горло Рекс і розгублено перепитав: — З я... якого світу?

— З па-ра-лель-но-го! — повторив Пол.

— Та він все одно не зрозуміє, — озвався Тер.

— Ми — це ти, тільки в іншому часі, в іншому місці й за інших обставин, — пояснив Гейст.

— Ну й що далі? — похмуро спитав Рекс, який все одно нічого не второпав.

Тер пошкрібся за вухом:

— Здається, мене вже вкусила блоха! Давайте швидше, бо потім цих бліх не здихаєшся!

— Так от, — швидко заговорив Пол, — ми вирішили втрутитися у ваше життя, щоб допомогти безпритульним.

— Розумієш, сил нема спостерігати, як ви тут мучитесь, — додав Гейст.

— Ой, у мене по череву точно блоха лазить! — верескнув Тер.

— Та помовч нарешті! — гавкнув на нього Пол. І знову звернувся до Рекса:

— Ми вирішили спробувати допомогти тобі та іншим безпритульним, бо далі так тривати не може.

— Але чому ви вирішили почати саме з мене? — буркнув Рекс.

— Бо ти ж — Рекс, що означає “цар”, з кого ж нам було починати?

— А чому я взагалі повинен вам вірити? — раптом засумнівався Рекс. — Якщо ви такі розумні, краще зробіть так, щоб тут з’явилася не зовсім обгризена бараняча кістка!

— Братця, кінчай розмову, у мене від бліх уже вся шерсть ворухиться! — заскавучав Тер.

— От нав’язався на нашу голову! — сердито гавкнув Гейст. — Тут серйозна справа, а він зі своєю красою носить! Замокни, бо у нас вже немає часу!

Пол глянув на годинник з великими червоними цифрами, що світився на його задній нозі. На циферблаті враз замигтіла зелена цяточка.

— Ну от, добалакалися, наш час скінчився, — сердито мовив Пол і знову звернувся до Рекса:

— Слухай уважно. Ти повинен негайно зустріти одного хлопця — звати його Хроня. Зараз він їде в електричці. Вона прибуде на вокзал о дванадцятій годині ночі. Хроня теж безпритульний. А далі що робити...

Раптом постаті усіх трьох псів почали прозорішати і розвіялись, наче туман, у півмороці підвалу.

Зустріч

Розділ II

Рекс добрався до вокзалу і сховався під старим вагоном, що стояв у тушику.

“Хроня, Хроня... — бідкався він. — Як я його знайду? А якщо й знайду, то що далі? Я ж по-людському розмовляти не вмію! Хлопець... Знаю я цих хлопців. Як тільки побачать собаку — камінь у руку

і давай знущатися... А може, це мені все з голоду приверзлося?”

Здалеку почав наростати стукіт коліс. Рекс визирнув з-під вагона. Ревматичний вокзальний годинник показував за дві хвилини дванадцятю.

Захеканий старий електровоз прогуркотів повз Рекса й зупинився. З вагонів електрички почали виходити люди.

Ось вже й останній пасажир підтюпцем вибіг з вокзалу. Рекс чекав. Невдовзі почулися легкі обережні кроки. Пес насторожився.

Пролунав легкий свист. Він обережно висунув голову з-за колеса й побачив перед собою якусь купу лахміття. З неї стирчала скуйовджена голова. Двоє блакитних очей дивилися просто на Рекса.

— Ти Рекс, чи що? — спитала купа лахміття. — Вилазь, тільки не кусайся!

— Чого б це я кусався? — несподівано сам для себе людським голосом проговорив Рекс і, вражений, затнувся. — Я-а-ак це я?.. — забелькотів він.

— Точно, Рекс, — сказав хлопець, бо це був хлопець, а не купа лахміття. — Давай, давай, це я, Хроня! Пішли, я знаю одне місце, бо знову на дощ збирається!

Рекс, ще не прийшовши до тями, покірно поплентався за хлопцем.

Вони пройшли дворами, спустилися брудними сходами й опинилися в старому покинутому будинку.

Серед підвалу, на перевернутому ящику з-під горілки “Кайзер”, у щербатій філіжанці стояла свічка. Хроня чиркнув сірником і запалив її. Рекс почав озиратися.

По кутках накидане дрантя, картонні коробки, уламки дерев’яних ящиків.

Хроня

Раїна

Фері

Хомка

Доллі

Рекс

Злочинці з паралельного світу – 2

*...і смолою жалючою стане їхній край...
...і перебуватимуть в ньому сова та ворона...
Не буде шляхетних у ньому,
щоб царство там проголосити,
і стануть нічим усі князі його.
...І він стане мешканням шакалів...
...а польовик буде кликати друга свого...*

Книга пророка Ісаї: 34(9,11-14)

ПЛЯШКОЇД

Розділ I

До Зони хлопець Хроня і великий чорний пес Рекс добралися, коли вже впали глибокі сніги. Натрапивши на порожню довгу будівлю, вирішили пересидіти у ній хуртовину, яка саме почалася. За хвилю хлопець і пес вже міцно спали, притулившись один до одного.

Вони так втомилися після довгої мандрівки, що не чули ні свисту зимового вітру, ні грюкоту напіввідірваної віконної рами, яку немилосердно теліпав за вікном вітер.

Але зненацька Рекс прокинувся і напорошив вуха.

З кутка, де лежала купа порожніх пластикових пляшок, почувся якийсь звук.

Він був схожий на похрумкування.

Обережно, щоб не розбудити Хроню, пес Рекс виліз з-під поли хлопцевого пальта і рушив до кутка.

Хрумкання почулося виразніше.

“Мабуть, пацюк!” — подумав Рекс.

Додумати йому не вдалося, бо пляшки раптом розсунулися. Між ними стояло якесь дивне створіння.

Не кліпаючи, на Рекса дивилося двоє вибалушених очей. На людському, наче, обличчі без вій і брів стирчав довгий приплюснутий ніс, на кінці розділений надвоє. Руде ріденьке волоссячко прикривало велику лисину. Відвисла нижня губа та великі зморшкуваті вуха робили обличчя зверхнім і пихатим.

Про Зону та все, що в ній відбувається, вони з Хронєю чули багато байок. Одні з них були схожі на правду, інші — цілком фантастичні.

Тому бувалий у бувальцях пес Рекс зовсім не злякався. Він почухав задньою лапою за вухом і подумав: “Ну от, ще й за огорожу не перелізли, а вже якась чортівня починається!”

А дивна потворка тим часом вместилася на одну з пляшок, взяла тоненькими сірими ручками іншу пляшку і раптом уп’ялася в неї зубами. Почувся хрумкіт — і великий шматок пластмаси зник у неї в роті.

— Ні фіга собі! — від здивування Рекс витріщив очі.

А почвара тим часом діловито точила пляшку, наче травневий хрущ листок. За мить у неї в руці залишилась лише синенька закрутка.

— Видно, закрутка іде тобі на десерт! — прокоментував Рекс, спостерігаючи, з якою насолодою жує її сіре створіння.

Підвечерявши, воно задоволено поплескало себе по сірому і круглому, наче м’яч, черевцеві, і сказало рипучим голосом:

— Ну, чоґо ВИТРИЩИВСЯ? За видовиШЧе, ТАКСААТЬ, платить ТРЕА!

— А це що тобі — цирк? — знайшовся Рекс.
— Може, й не цирк, — незворушно дивлячись на Рекса, погодився пляшкоїд. — Зате, ТАКСААТЬ, це моя територія!
— А грошей у мене нема! — розвів лапами Рекс.
— А мені, може, грошей і не ТРЕА!
— А що ж тобі треба?
— Рекс! — раптом почувся сонний голос. — Ти з ким базариш?
— Та тут ось якесь... — Рекс стримався, щоб не загострювати ситуацію, — грошей вимагає!
— Грошей? — підійшов Хроня. І собі не стримався: — Ні фіга собі! Ти хто?
— Я? Не знаю... — нижня губа почвари удавано жалібно відвисла.
— А що ти тут робиш?
— Що-що... Живу я тут.
Хроня озирнувся — ніде не було видно ніяких знак житла — сама холодна земля та купи сміття.
— Та-ак, — протягнув хлопець. — Класно живеш. А чого ти голий — хоч би загорнувся у щось — холодно ж!
— Я не голий, — заперечив пляшкоїд. — На мені шкура, ТАКСААТЬ, з підігрівом.
— З яким підігрівом?!
— З АТОМНИМ! Ось помацай! — почвара простягла Хроні тоненьку ручку.
Хроня гидливо доторкнувся до зморщеної долоні і від несподіванки аж зойкнув — така вона була гаряча. Наче праска!
— Хи-хи! — задоволений справленим враженням, пляшкоїд закинув ногу на ногу. — Платити БУЕШ?
— Тобі ж сказали — грошей нема!
— Тобі ж СКААЛИ... — перекинув Хроню пляшкоїд. — А тобі ж СКААЛИ, що грошей не треба. Гудзика дай!

Тут Хроня помітив, з якою пожадливістю почвара дивиться на великий пластмасовий гудзик, що на нього Хроня застібав комір у пальті.

— Гудзика? — здивувався Хроня. — А на фіга він тобі?

— А він пластмасові пляшки жере! — буркнув Рекс.

— Пляшки? Які пляшки?

— Різні, — сказав пляшкоїд, — від мінеральної води, від “Фанти”, від квасу... А найсмачніші — від пива! — потвора заплямкала нижньою губою.

— Ну пацан, так тобі ж ціни нема! — сказав Хроня. — Тими пляшками вже весь світ загидили. І багато вас таких?

— Я один. Бо я — унікальне природне явище! — закопирив губу пляшкоїд.

— Мутант ти звичайний! — сплюнув Хроня.

Очі потвори злісно зблиснули. Вона просичала крізь зуби:

— Гудзика дай!

— Ну що ж, Рекс, це ми ще дешево відбулися, — Хроня зітхнув і, вийнявши з кишені складаного ножика, відрізав гудзика. — На!

Р-рраз! — і гудзик зник у широкій пащеці потвори.

— М-м-м! — замурчала вона від задоволення. — Давно мені такої смакоти не перепадало! Ну, ТАК-СААТЬ, вступне ви заплатили, можете залишатись!

— Залишатись ми тут не збираємося, — сказав Хроня. — Нам тут дещо знайти треба.

Пляшкоїд, здавалося, не слухав — він жував гудзика, наче жуйку. Гудзик розплавився і, відліплюючись від зубів, чмакав, наче справжня жуйка: чмак! чмак! чмак!

Рекс аж скривився:

— Ну ти й чмакаєш! Справжній ЧМАК!

Зміст

ЗЛОЧИНЦІ З ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ	5
<i>Розділ I. Три прибульці</i>	6
<i>Розділ II. Зустріч</i>	9
<i>Розділ III. Знайомство</i>	13
<i>Розділ IV. Нові прибульці</i>	16
<i>Розділ V. Несподіваний сніданок</i>	19
<i>Розділ VI. Історія Доллі</i>	23
<i>Розділ VII. Хомка розповідає</i>	26
<i>Розділ VIII. Вилазка</i>	29
<i>Розділ IX. У пошуках порятунку</i>	33
<i>Розділ X. Все марно</i>	38
<i>Розділ XI. Небезпечний похід</i>	41
<i>Розділ XII. Впійманий</i>	45
<i>Розділ XIII. Визволення</i>	47
<i>Розділ XIV. Рата пропонує</i>	50
<i>Розділ XV. Історія з привидам</i>	53
<i>Розділ XVI. Переділ власності</i>	57
<i>Розділ XVII. Сварка</i>	61
<i>Розділ XVIII. Новий план дій</i>	64

<i>Розділ XIX. Жахливий напівпідвал</i>	67
<i>Розділ XX. В'язень</i>	70
<i>Розділ XXI. Смерть Доллі</i>	74
<i>Розділ XXII. Разючі переміни</i>	76
<i>Розділ XXIII. Зрада</i>	79
<i>Розділ XXIV. Облава</i>	83
Епілог	86

ЗЛОЧИНЦІ З ПАРАЛЕЛЬНОГО СВІТУ — 2	89
<i>Розділ I. Пляшкоїд</i>	90
<i>Розділ II. Цур і Пек</i>	95
<i>Розділ III. Банда Ацетона</i>	100
<i>Розділ IV. Новий товариш</i>	106
<i>Розділ V. Джохар. Покинута Місто</i>	111
<i>Розділ VI. Одужання</i>	116
<i>Розділ VII. Джохар зникає</i>	123
<i>Розділ VIII. Кіт Рата</i>	128
<i>Розділ IX. Джохара врятовано</i>	133
<i>Розділ X. Зоя Дмитрівна</i>	138
<i>Розділ XI. Караоке на майдані</i>	143
<i>Розділ XII. Дядя Коля — підполковник</i>	148
<i>Розділ XIII. Часовий розлом</i>	153
<i>Розділ XIV. Між своїми</i>	162

<i>Розділ XV. Назад у майбутнє</i>	167
<i>Розділ XVI. Засада. Зустріч</i>	171
<i>Розділ XVII. Прощавай, зоно!</i>	177
<i>Розділ XVIII. Катівня Товстої Тітки</i>	182
<i>Розділ XIX. Золотий нашійник</i>	187
<i>Розділ XX. Шляхи розходяться</i>	194
<i>Розділ XXI. На березі сподівань</i>	200

